

Arrest

nr. 55 063 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Noord-Mitrovicë en heeft u het Kosovaars staatsburgerschap. Hoewel u sinds kort na de oorlog, meerbepaald sinds 2000, in het zuiden van Mitrovicë geregistreerd was, bleef u ook na de oorlog in het noorden van de stad wonen. Daar woonde u samen met uw broer A.(...) en uw moeder in de Lagja e Boshnjakëve (Bosnjak-wijk). Tot ongeveer een maand tot anderhalve maand voor uw vertrek uit Kosovo werkte u in het zuiden van de stad als taxichauffeur en als veiligheidsagent in een discotheek. Uw problemen begonnen reeds tijdens de oorlog. Toen werd u samen met uw vader en een vriend opgepakt door enkele Serviërs en gedurende ongeveer een week opgesloten in de kelder van een gebouw en daar mishandeld. Ook na de oorlog werd u voortdurend gevisieerd door Serviërs in het noorden van Mitrovicë. Herhaaldelijk

werd u door Serviërs uitgescholden. Vier keer kende u echter ernstiger problemen met één bepaalde groep van Serviërs. In 2001 werd u dichtbij uw woning door deze groep aangevallen en hard geslagen. Ongeveer een jaar later werd u door hen op straat een tweede keer geslagen en verwond. Ergens in 2006 werd u opnieuw door drie Serviërs van deze groep aangevallen en geslagen. U deed van de slagen en verwondingen nooit aangifte bij de politie omdat zoiets geen zin had aangezien de politie in het noorden in handen is van de Serviërs, de meeste politieagenten daar dan ook Serviërs zijn en de politie in het noorden toch niets zal ondernemen om de veiligheidssituatie te verbeteren. Wel wendde u zich op een keer – u vermoedt na het derde incident – tot de KFOR (Kosovo Force). De KFOR-soldaten konden evenwel niets doen omdat er in het noorden van de stad nu eenmaal veel problemen zijn en omdat zij pas tussenkomen bij grote problemen en daarbij dan zelf ook door Serviërs worden aangevallen. Soms, wanneer de Serviërs die u viseerden u niet vonden, gingen ze naar uw woning en bedreigden zij daar uw familieleden. Door de bedreigingen in het noorden van de stad zag u zich regelmatig genoodzaakt enige tijd te gaan logeren bij enkele tantes en ooms in het zuiden. Ook verbleef u soms bij uw zus K.(...) in Vushtrri. Omdat u niet voortdurend bij uw familieleden kon blijven, keerde u na enkele dagen of weken echter wel steeds terug naar uw woning in het noorden van Mitrovicë. Het vierde en tevens laatste incident in Noord-Mitrovicë vond anderhalve maand tot twee maanden voor uw komst naar België plaats. Deze keer werd u op straat tegengehouden met uw taxi. De Serviërs vernielden uw taxi en wilden u slaan. U ging vervolgens onmiddellijk naar het zuiden en deed daar aangifte bij de politie. Hierop contacteerde de politie uit het zuiden de politie uit het noorden, die u met een politievoertuig kwam ophalen en u meenam naar het politiebureau in het noorden. Daar werd u ondervraagd over het gebeurde en werden uw verklaringen genoteerd. De politie bracht u nadien terug naar het zuiden. Na dit laatste incident verbleef u bij uw tante F.(...) in Shupkovc (een dorp in het zuiden van de gemeente Mitrovicë). U weet niet of de politie vervolgens een onderzoek heeft opgestart. Ook in het zuiden van Mitrovicë kende u problemen. U werd er immers geviseerd door andere Albanezen die u ervan beschuldigden met de Serviërs samen te werken. Om die reden werd u slecht bekeken en kreeg u soms via vrienden te horen dat andere Albanezen u een spion noemden. Ook op café hoorde u soms dat men u een spion noemde. Andere Albanezen noemden u zo omdat u tijdens de oorlog door Serviërs gevangen genomen was geweest en omdat u na de oorlog als taxichauffeur ook door het noorden van Mitrovicë reed. Omdat u bedreigd werd en u in Kosovo in gevaar was, verliet u Kosovo op 9 november 2009 en reisde u op illegale wijze naar België, waar u aankwam op 13 november 2009 en nog diezelfde dag een asielaanvraag indiende. U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit angst er door Serviërs in het noorden gedood te zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke administratie van de VN in Kosovo), uitgereikt op 23 januari 2002 te Prishtinë; uw UNMIK-rijbewijs, uitgereikt op 1 september 2005; twee vuilnisfacturen, waaronder één van 25 september 2003, betaald door P.(...) L.(...), een oom van uw vader, te Mitrovicë voor een woning in de Mese Selimovicstraat (Noord-Mitrovicë); een factuur uitgereikt door UNMIK te Mitrovicë op 15 oktober 2003 met betrekking tot de betaling van een eigendomsbelasting door diezelfde P.(...) L.(...) voor de woning in de Mese Selimovicstraat; een in het Servo-Kroatisch opgesteld attest van de Gemeentelijke Rechtbank van Mitrovicë d.d. 3 juli 2008 waarin uw herkomst uit Mitrovicë en uw problemen aldaar, zowel in het noorden als in het zuiden van de stad, worden beschreven; en een document van diezelfde rechtbank d.d. 23 september 2010 waarin geattesteerd wordt dat u permanent in de Lole Ribarastraat in Noord-Mitrovicë woont. Daarnaast legde u nog een attest neer van de Dienst Spoedgevallen van de Kliniek Sint-Jan te Brussel en een attest van het Leger Des Heils die aantonen dat u in juni 2010 in België bij een gevecht een teen brak, alsook uw inburgeringscontract, een document van Huis van het Nederlands te Brussel en een puntenbrief van een door u bij het Huis van de Solidariteit afgelegd examen ter bevestiging van uw stappen tot integratie in België.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende (geloofwaardige) elementen aangebracht dat u Kosovo heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt na de oorlog nog in het door Serviërs gedomineerde noordelijke deel van Mitrovicë te hebben gewoond. Zo is het zeer bevreemdend dat u tot tweemaal toe niet de naam kon geven van de straat waar u volgens uw verklaringen in het noorden van de stad Mitrovicë gedurende ruim twintig jaar zou hebben gewoond. Zowel tijdens het eerste gehoor als tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal werd u naar uw laatste adres in Kosovo gevraagd. Telkens liet u na zelf de straatnaam te noemen, maar verwees u naar de documenten die u neerlegde en stelde u dat de straatnaam daarop geschreven

staat in het Servo-Kroatisch (CGVS I p.2, 4; CGVS II p.6). U maakte duidelijk dat u de straatnaam niet vanbuiten kent omdat u geen Servo-Kroatisch spreekt (CGVS II p.6), wat geenszins een afdoende uitleg is voor het niet spontaan kunnen noemen van de straat waar u sinds 1990 (CGVS II p.6) zou hebben gewoond. Voorts stelde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op 20 september 2010 uiteindelijk dat u sinds kort na de oorlog op een adres in het door Albanezen gedomineerde zuiden van de stad Mitrovicë, meerbepaald in de wijk Qendra, gedomicilieerd was en niet in het noorden (CGVS II p.15-16). Ook uw broer en moeder zijn in werkelijkheid op datzelfde adres in het zuiden geregistreerd (CGVS II p.18). U heeft in verband met deze registratie getracht de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden. U repte over deze registratie in het zuiden van de stad aanvankelijk immers met geen woord, zelfs niet toen u eerder tijdens het tweede gehoor expliciet gevraagd werd naar uw laatste registratie in Kosovo. Op de vraag of u ooit geregistreerd was op een adres in het zuiden van de stad Mitrovicë of in het zuiden van de gemeente Mitrovicë antwoordde u aanvankelijk ontkennend (CGSV II p.6). Pas toen u op informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal gewezen werd, beaamde u in het zuiden te zijn gedomicilieerd. U verklaarde in dit verband meermaals dat u dat niet had durven te zeggen omdat u angst had gerepatrieerd te worden (CGVS II p.15-16). Een dergelijke houding waarbij u als Albanees uit Mitrovicë verzwijgt reeds jarenlang in het door Albanezen gedomineerde zuiden van de stad te zijn geregistreerd, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en in het bijzonder de geloofwaardigheid van uw bewering na de oorlog toch in het noorden van de stad te zijn blijven wonen. Uw verklaring dat u angst had om gerepatrieerd te worden volstaat niet om hierop een ander licht te werpen. Er kan van een asielzoeker immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij vertrouwen heeft in de asielinstanties waartoe hij zich wendt voor het verkrijgen van bescherming en bijgevolg deze instanties die zijn asielverzoek dienen te evalueren correct informeert over die aspecten die deel uitmaken van de kern van zijn relaas.

U beweerde vervolgens weliswaar dat u, ondanks uw registratie in het zuiden, toch steeds in het door Serviërs gedomineerde noorden zou zijn blijven wonen (CGVS II p.16). Ook aan deze verklaring kan echter maar weinig geloof gehecht worden. U was immers reeds jarenlang geregistreerd in het zuiden van de stad en u werkte ook geruime tijd in het zuiden van de stad. U zou zich in 2000 in het zuiden van Mitrovicë hebben laten registreren omdat u eraan dacht vroeg of laat de Bosnjak-wijk te zullen verlaten wegens de slechte veiligheidssituatie aldaar (CGVS II p.17). Dat u dan toch nog gedurende bijna tien jaar (i.e. sinds de oorlog in 1999 tot uw komst naar België in 2009) voortdurend naar het noorden zou zijn teruggekeerd en daar zou zijn blijven wonen, ofschoon u er voortdurend geconfronteerd zou zijn geweest met ernstige aanvallen door Serviërs op uw persoon, mist elke zin voor logica en betreft een houding die maar moeilijk verenigbaar is met het koesteren van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Gevraagd waarom u steeds opnieuw naar het noorden zou zijn teruggekeerd terwijl u daar meermaals aangevallen zou zijn, stelde u op weinig overtuigende wijze dat u niet de hele tijd in het zuiden bij uw familieleden, bij wie u van tijd tot tijd ging logeren om aan de problemen in het noorden te ontsnappen, kon blijven wonen (CGVS II p.10).

Voorts legde u geen enkel overtuigend begin van bewijs neer dat u na de oorlog daadwerkelijk als Albanees in het noordelijke, Servische, deel van Mitrovicë zou zijn blijven wonen. De documenten die u wel aan het Commissariaat-generaal bezorgde ter staving van deze verklaringen tonen voorgaande immers geenszins op objectieve wijze aan. Zo kunnen de twee attesten van de Gemeentelijke Rechtbank van Mitrovicë hoegenaamd niet als bewijskrachtig in aanmerking genomen worden. Beide attesten vermelden bovenaan dat ze afkomstig zijn van de Opštinski Sud (Servo-Kroatisch voor 'Gemeentelijke Rechtbank'), terwijl de correcte benaming Opštinski Sud luidt. Daarnaast ontberen deze attesten, naast een stempel, enige officiële hoofding of verwijzing. In verband met het attest van 3 juli 2008 kan nog worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat een rechtbank in een attest dergelijke door u beschreven problemen zal bevestigen en zal vermelden dat haar attest dient als bewijs dat u niet kan terugkeren naar Kosovo. Het attest van 23 september 2010 vermeldt dan weer dat de rechtbank op basis van het register van de woonplaatsen van de burgers van de stad Mitrovicë zou hebben geverifieerd dat u permanent in de Lole Ribarastraat, een straat in het noorden, woonde, dit terwijl u zelf uiteindelijk toegaf de voorbije jaren geregistreerd geweest te zijn op een adres in het zuiden van de stad. De twee vuilnisfacturen en de factuur met betrekking tot de betaling van een eigendomsbelasting tonen evenmin aan dat u persoonlijk na de oorlog in Noord-Mitrovicë bent blijven wonen. Deze documenten bevestigen louter dat ene P.(...) L.(...) deze facturen heeft betaald voor een woning in de Mese Selimovicstraat te Mitrovicë. U verklaarde in dit verband weliswaar dat de woning waar u in het noorden verbleef ingeschreven stond op naam van deze P.(...) L.(...) en dat hij eigenaar is van twee dicht bij elkaar in dezelfde straat gelegen woningen in het noorden, één woning waarin hij zelf woont en een tweede waarin u met uw moeder en broer woonde (CGVS II p.11-12). Geconfronteerd met de naam Mese Selimovic, zei deze naam u evenwel niets (CGVS II p.12). Toen u erop gewezen werd dat Mese Selimovic de naam is van de straat die op de door u neergelegde documenten vermeld

staat als adres van P.(...) L.(...), stelde u dat dat dan ook de straat is waar u gewoond heeft (CGVS II p.12), wat dan weer geenszins strookt met de overige documenten die u neerlegde en waarin de Lole Ribarastraat als uw woonplaats wordt vermeld.

Aangezien u niet heeft aangetoond de laatste jaren voor uw komst naar België in het noorden van Mitrovicë te hebben gewoond, komt ook de geloofwaardigheid van uw problemen met Serviërs aldaar ernstig op de helling te staan. Deze bevinding wordt nog extra ondersteund doordat uw verklaringen hierover afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal niet stroken met de inhoud van het hierboven reeds vermelde document van de rechtbank van 3 juli 2008 dat u ter staving van deze problemen heeft neergelegd. Zo wordt in dit attest ondermeer gesteld dat u meerdere keren de hulp van KFOR inriep, terwijl u verklaarde zich na de oorlog slechts één keer tot de KFOR te hebben gewend (CGVS II p.7). Bij confrontatie hiermee herhaalde u enkel dat u één keer naar de KFOR bent gestapt en wees u er op niet afdoende wijze op dat het misschien aan de vertaling van het attest lag (CGVS II p.14). Vervolgens verklaarde u dat u één keer aan de KFOR gaan vragen bent u thuis te komen beschermen, maar dat in het attest misschien ook die keren dat u zich gewoon tot KFOR had gewend erbij geteld zijn (CGVS II p.14), wat een louter wijzigen van uw eerdere verklaringen op het Commissariaat-generaal inhoudt en dus evenmin als een afdoende uitleg kan worden beschouwd. Voorts staat in dit document, dat dateert van meer dan een jaar voor uw beweerde vertrek uit Kosovo in november 2009, reeds genoteerd dat u "het welzijn bent gaan zoeken door naar het buitenland te trekken" en dat u zich op het ogenblik van de uitreiking van het attest reeds in het Europa bevond. Toen u hierop gewezen werd beperkte u zich tot te stellen dat het misschien gaat om een fout in het attest (CGVS II p.15). Overigens legde u, behalve voornoemd dubieus gerechtelijk attest, geen enkel authentiek begin van bewijs neer van uw problemen in Noord-Mitrovicë. U beweerde nochtans dat u van het laatste incident, met name toen uw taxi werd vernield, aangifte deed bij de politie en dat uw verklaringen toen werden genoteerd (CGVS I p.16-17; CGVS II p.9-10). U zou hiervan evenwel geen enkel bewijsstuk hebben ontvangen (CGVS I p.16-17; CGVS II p.10), wat maar weinig aannemelijk is.

Bijkomend kan opgemerkt worden dat u hoe dan ook, indien uw bewering tot uw komst naar België in Noord-Mitrovicë te hebben gewoond geloofwaardig zou zijn, quod non, onvoldoende (geloofwaardige) feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u zich om redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet elders in Kosovo, zoals in het door Albanezen gedomineerde Zuid-Mitrovicë of in een gemeente met een overwegend etnisch Albanese bevolking zoals Pejë of Gjakovë of Vushtri, waar uw zus K.(...) woont en waar u nooit problemen heeft gekend (CGVS II p.3, 13), zou kunnen vestigen om de door u beweerde problemen met Serviërs in Noord-Mitrovicë te ontlopen of te vermijden. U stelde dat u zich niet permanent in het zuiden kon/kan vestigen omdat u niet wist/weet waarheen te gaan, omdat u elders geen huis had/heeft, en omdat u de middelen niet had/heeft om u elders te vestigen (CGVS II p.13). Deze motieven zijn evenwel van louter socio-economische aard en ressorteren bijgevolg niet onder de criteria uit de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast beweerde u dat u zich niet permanent in Zuid-Mitrovicë of elders kon/kan vestigen omdat u daar door andere Albanezen als een spion van de Serviërs wordt beschouwd (CGVS II p.12-13). Om dezelfde reden kon/kan u zich naar eigen zeggen evenmin elders in Kosovo, zoals bijvoorbeeld in Pejë, Gjakovë of Vushtri, vestigen. Aangezien Kosovo niet zo groot is en inwoners van Mitrovicë overal in Kosovo naartoe kunnen gaan, bestaat de kans dat zo een inwoner van Mitrovicë, die u als een spion beschouwt, u vroeg of laat ook elders in Kosovo zou opmerken (CGVS II p.14). Vooreerst kan ook hier erop gewezen worden dat uw verklaringen en de inhoud van de door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten niet eensluidend zijn. U stelde dat u in het zuiden van Mitrovicë nooit rechtstreeks door andere Albanezen werd bedreigd maar enkel soms via vrienden vernam dat zij andere Albanezen hadden horen zeggen dat u een spion bent. U beaamde in het zuiden nooit fysiek aangevallen te zijn geweest en er nooit telefonisch bedreigd te zijn geweest (CGVS II p.12-13, 15). Het attest van de Gemeentelijke Rechtbank d.d. 3 juli 2008 beschrijft dan weer dat u ook in het zuiden van Mitrovicë door onbekende Albanezen die u beschouwden als een spion van de Serviërs werd aangevallen en geslagen en dat u ook voortdurend uitgedaagd werd per telefoon. Deze inconsistentie zet de geloofwaardigheid van uw problemen in het zuiden danig op de helling. Gevraagd naar enige uitleg over de inhoud van het door u neergelegde attest, kwam u niet verder dan te stellen dat u niet weet wat er in dit attest geschreven staat (CGVS II p.15). Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij op de hoogte is van de inhoud van die documenten die hij ter staving van zijn asielaanvraag neerlegt. Bovendien is het niet aannemelijk dat andere Albanezen u een spion van de Serviërs zouden noemen omdat u – net zoals zovele andere Albanezen overigens – tijdens de oorlog door de Serviërs gedurende enige tijd gevangen zou zijn gehouden (CGVS II p.13).

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u, indien u in het zuiden van Mitrovicë of elders in het zuiden van Kosovo daadwerkelijk met problemen geconfronteerd zou worden, hiervoor anno 2010 een beroep kan doen op de hulp van of bescherming door de aldaar aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten zoals de Kosovaarse politie, EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) of KFOR, met wie u na de oorlog nooit concrete problemen heeft gekend (CGVS II p.13). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2010 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage in het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande bevindingen. Uw UNMIK-identiteitskaart en UNMIK-rijbewijs staven uw identiteit, nationaliteit en uw herkomst uit de stad Mitrovicë. Deze elementen worden op zich door mij niet betwist, maar deze documenten tonen op zich niet aan in welk deel van Mitrovicë (het door Serviërs gedomineerde noorden of het door hoofdzakelijk Albanezen bewoonde zuiden) u de afgelopen jaren gewoond zou hebben. De drie facturen die betaald werden door P.(...) L.(...) en de twee attesten van de Gemeentelijke Rechtbank van Mitrovicë werden hierboven reeds besproken. De Belgische attesten met betrekking tot uw spoedopname in de Kliniek Sint-Jan staan geheel los van de door u beweerde problemen in Kosovo (CGVS I p.11) en zijn bijgevolg niet relevant bij de beoordeling van uw vrees ten aanzien van Kosovo. Hetzelfde geldt voor uw inburgeringscontract, de puntenbrief en het document van het Huis van het Nederlands.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951, een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet van 1980, een schending van artikel 2 en volgende van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, een schending van de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting en een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat hij zijn situatie aangaande zijn woon- en werkplaats heeft uitgelegd, dat hij zoveel mogelijk details heeft gegeven om zijn vrees aannemelijk te maken en ook moeite heeft gedaan om documenten neer te leggen ter staving van zijn relaas en van zijn herkomst. Waar de herkomst van verzoeker in twijfel wordt getrokken stelt verzoeker dat hij deze door het neerleggen van documenten heeft aangetoond.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij als Albanees zou hebben ondervonden aangezien hij woonde in het door Serviërs gedomineerde Noord-Mitrovicë. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij na de oorlog nog in het noorden van de stad Mitrovicë gewoond heeft, dat verzoeker op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door aanvankelijk meermaals zijn officiële registratie in Zuid-Mitrovicë te verzwijgen en zelfs te ontkennen en dat hij ook geen enkel overtuigend begin van bewijs neerlegt dat hij na de oorlog daadwerkelijk in het noorden van de stad gewoond heeft zodat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen met Serviërs aldaar. Waar verzoeker stelt dat hij zijn herkomst voldoende heeft kunnen bewijzen door zijn documenten merkt de Raad op dat de bestreden beslissing dienaangaande terecht stelt dat verzoekers UNMIK-identiteitskaart en UNMIK-rijbewijs weliswaar zijn identiteit, nationaliteit en zijn herkomst uit de stad Mitrovicë aantonen maar niet in welk gedeelte van de stad (het door Serviërs gedomineerde noorden of het door hoofdzakelijk Albanezen bewoonde zuiden) hij de afgelopen jaren gewoond zou hebben. De twee attesten van de Gemeentelijke Rechtbank van Mitrovicë vertonen een aantal onregelmatigheden, waaronder het ontbreken van hoofding en stempel, zodat ze geen bewijswaarde hebben.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan ten slotte worden opgemerkt dat, om hiervoor in aanmerking te komen, verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade moet aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker laat echter na in zijn verzoekschrift ook maar enig element aan te brengen waarom hij in aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de vreemdelingenwet zodat de Raad derhalve niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER